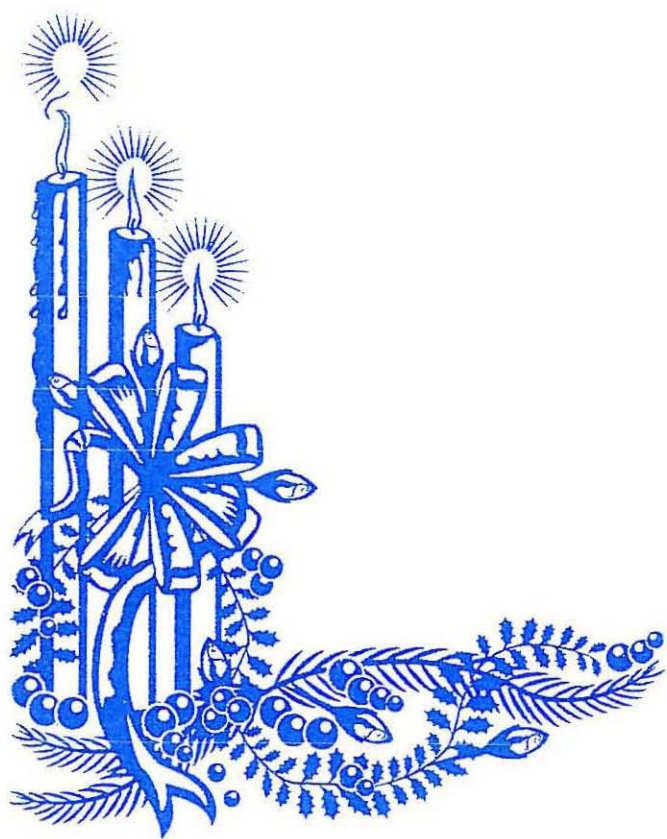

Rozhovory se životem

13

OBSAH

1. Cestou lásky, 2. část-----	4
2. Vznik evangelií-----	6
3. Meditace-----	9
4. Přejchod do posmrtného života-----	15
5. Děti a rodina-----	20

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

*V očích osvícenců zůstává vítězem ten,
kdo je schopen potkávat hněv nepřítele
s klidem a láskou.*

*Ke známému Mistrovi přišel rozzlobený
soused a nadával mu tak nevybíravými
slovy, že všichni posluchači ustrnuli. Jen
Mistr zůstal klidný a odpověděl: „Máš
pravdu, milý příteli, jsem chybující člověk,
ale znám svoje chyby, zatím co ty, jak
vidím, jsi svoje doposud nepoznal.“*

Saadi Schiras

Dokončení kapitoly „Cestou lásky“

Příštího dne brzy zrána přišla Marie Magdalena k Ježíšovu hrobu a našla kámen, uzavírající otvor hrobu, odvalený. Hrob byl prázdný. S pláčem vyhledala Šimona Petra a oznámila mu i ostatním apoštolům, že *„vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili!“* Jan, 20, 2.

Petr s několika dalšími učedníky našli v prázdném hrobě jen lněná plátna, ve kterých bylo mrtvé tělo Ježíšovo zabaleno. I oni věřili, tak jako Magdalena, že Mistrovo tělo bylo potajmu odstraněno, protože nevěděli o Ježíšově vzkříšení.

Když odešli, stála Maria Magdalena stále ještě před prázdným hrobem a plakala. Náhle spatřila uvnitř hrobu u posmrtného lůžka Ježíšova dva světlé anděly. Ptali se jí, proč pláče a koho hledá.

„Odnесли mého Pána a nevím, kam ho položili!“ Jan, 20, 13.

Ježíš však stál za ní, ale ona ho nepoznala.

„Maria“, oslovil ji Mistr. „Rabonni!“ Překvapená Maria padla k Mistrovým nohám, ale ten ji vyzval, aby se ho nedotýkala. Jeho tělo nebylo ještě dostatečně zpevněno proudy životního ódu, které tvořily jeho dřívější tělo a byly opět použity k jeho novému postupnému zhmotnění.

Téhož dne večer navštívil Ježíš i ostatní učedníky, kteří se shromáždili potajmu v uzavřené místnosti, aby byli chráněni před přepadem Židů. Když přemohli svoje překvapení, prosili, aby jim vyprávěl o nebeské říši a o svém budoucím životě. Vyhověl jim a rozloučil se s nimi známými slovy: *„Jestliže odpustíte hříchy, budou i vám odpuštěny.“*

Tato slova byla člověkem a jím stanovenými institucemi pozměněna, přizpůsobena k zachování a posílení jeho moci, ve známý biblický citát: *„Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“*

Jan, 20, 23.

Ani sám Bůh nemůže odpustit člověku hříchy, protože by jednal proti vlastním zákonům. Jak si může člověk dovolit odpouštět někomu hříchy?

Ježíš se vrátil po své smrti ještě několikrát ke svým učedníkům, než odešel ke svému Otci. Provázel je v Galileji při lovu ryb na Tiberiadském jezeru, jedl s nimi a učil je dále duchovním pravdám. Slíbil jim těšitele a pomocníky v jejich další kazatelské činnosti.

Každý z nás si dovede představit radost matky Marie, která pobývala před návratem do Nazaretu v Betánii v domě Marie Marcus, v Jeruzalémě nebo v domě Lazarově s jeho sestrami Martou a Magdalénou, provázena stále Janem, Marií Magdalénou, ale i mnoha dalšími učedníky, kteří ji ctili jako svou matku. Při svém pobytu v Jeruzalémě chodila s Marií Kleopfou a s Marií Magdalénou denně za svítání nebo za soumraku opuštěnými uličkami města vzhůru na Golgotu až k prázdnému Ježíšovu hrobu.

Před koncem čtyřiceti dnů po své smrti svolal Ježíš učedníky do Jeruzaléma. Přiblížila se doba odchodu k Otci. Poslední den, časně před svítáním, vedl je opuštěnými uličkami spícího města na Olivetskou horu. Na jejím vrcholku byl zahalen nesmírným světlem, které na něho splývalo dolů ve formě oslnivě zářící korony. Prozářen, s levou rukou položenou na prsa, loučil se a žehnal pravou rukou všechny přítomné, v matném světle prosvítající Jeruzalém a obrácen do všech čtyřech světových stran celý svět. Stoupal zahalen nesmírnou září stále výš a výš, splýval víc a víc se zhůry ho obklopujícím světlem, až s ním úplně splýnul ve výšce prozářeného nebe. Všichni přítomní padli v hlubokém pohnutí na kolena. Jen matka Maria zůstala stát s pohledem upřeným do dohasínajícího světla, s rukama vztaženýma nebi vstříc.
Immi ! Immi ! Bri !

*V každém okamžiku, kdy otevřeš své
srdce mé lásce vstříc, povstanu znovu
z hrobu, abych tě provázel s láskou,
nádberou a neskonale radostí cesta-
mi tvého života.*

*Eva Bell-Werber: „Quit Talks with
the Master.“*

Vznik evangelií

Pro dnešního člověka není lehké vžít se do doby života Ježíšova, jejíž kulturní, sociální a celková životní struktura byla zcela odlišná od doby dnešní. Podstatu dnešního života tvoří technické, zdravotní a kulturní poznatky, ulehčující lidstvu zákonitosti hmotného života. Podstatou doby Ježíšovy bylo zaměření duchovní.

Po Ježíšově odchodu se cítili jeho učedníci osamělí. Trpěli strachem před pronásledováním a samotou až do doby, kdy byl splněn slib Mistra, že jim pošle těšitele a ducha pravdy. Když došlo ke slíbenému osvícení, vzplanul v jejich srdcích vysoko oheň nadšení, pravdy a lásky, touha a odvaha předat vše, co od svého Mistra slyšeli a co s ním prožili, ostatním lidem.

Vzpomínali na společné okamžiky, události a rozhovory, na Ježíšova slova, vysvětlení a skutky a nechávali je zaznamenat. Ne všichni učedníci putovali stále s Mistrem pohromadě. Někdy putoval se třemi, jindy s více apoštoly. Na příklad na hoře Tábor s ním byli pouze Petr, Jakub a Jan, kteří mohli vyprávět o Mistrově projasnění. Záznamy apoštolů zůstávaly dlouho neúplné a neucelené. Každý člověk vnímá a prožívá probíhající události jiným způsobem a s rozdílnou intenzitou. Každý z evangelistů vypravoval a zdůrazňoval slova Ježíšova a události, které na něho nejvíce působily. Stejně tak tomu bylo u dalších pamětníků a všech, kteří se zdržovali v Mistrově blízkosti. Proto musely vysoké duchovní bytosti pomoci formou inspirace zaznamenat čisté pravdy, aby byl vytvořen vzájemně se doplňující a pravdě Ježíšova života a učení odpovídající celek. Společným cílem apoštolů a Božích pomocníků bylo, aby se nic z toho, co Ježíš odkázal lidstvu, neztratilo. Tohoto cíle bylo v prvním textu Nového Zákona dosaženo.

Mat. 5, 18:

„Amen pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jedině písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane!“

Apoštolové byli prostí lidé, kteří nedovedli číst a psát. Řečí prostého lidu byla v době pozemského života Ježíšova aramejšтина, řeč, kterou bychom dnes nazvali dialektem. I Ježíš sám kázal a hovořil aramejsky, ačkoliv ovládal čtení, psaní a další řeči. Vyšší židovské společenské vrstvy a vzdělanci mluvili řecky. Vyprávění apoštolů muselo být písemně zachyceno a přeloženo z aramejštiny do řečtiny vzdělanými jedinci, kterým apoštolové své vzpomínky vyprávěli.

Původní evangelia nesla pečeť čistoty a pravdy, které však byly v průběhu let a překlady do jiných řečí porušeny.

Prvním překladem původního starořeckého Nového Zákona byl překlad do latiny. Při všech dalších překladech byla čistá pravda stále více podřizována lidské moci. Některým výrazům nebyli překladatelé schopni porozumět a správně je vysvětlit. Volili slova vlastní, jejichž cílem byla podpora mocenských pozic tvořící se nebo již existující náboženské instituce. Během staletí byla do evangelií vsunována dogmata a odstraněna řada pravd, jako na příklad učení o reinkarnaci, takže části původního textu ztrácely stále více logickou návaznost a přesvědčivost, staly se těžko pochopitelné. Moc člověka převzala nadvládu nad slovem Božím a přizpůsobovala je potřebám růstu a zachování vlastní moci.

Pavel:

„Vaše víra nemá vycházet z moudrosti člověka, ale z moudrosti a síly Boha. Všechno, co vám říkám, zjevil nám Bůh sám prostřednictvím Jeho andělů. Nemluví slovy člověka, nýbrž slovy Božích poslů.“

Existují ještě další, tak zvaná Apokryptická evangelia, na příklad od matky Marie. Jsou dílem náboženského fanatismu. V prvních stoletích po smrti Ježíšově církevní korektoři stále znovu pozměňovali původní texty a doplňovali je podle vlastní vůle.

Evangelium Tomášovo, nazývané v církevních kruzích „Apokryph“, nepatří k ostatním synoptickým (přehledně seřazeným) evangeliím. Jeho podkladem byly neúplné záznamy Ježíšových následníků, ne přímo apoštolů. Bylo vypracováno za účasti Jana, který zemřel až ve vysokém věku. I ono je dnes nositelem zásahů lidské moci.

Jediným dodnes poměrně čistým pramenem jsou pravdy Qumranských svitků, které jsou však skrývány, protože mnohé ortodoxní texty by ztratily svoji doposud platnou podstatu.

„Tak jako syn dědí půdu svého otce, tak vy jste zdědili svatou zemi. A ta země není pole k orání, ale místo v nás, kde máme možnost postavit svůj svatý chrám.

A tak jako chrám musí být budován kámen po kameni, tak já vám dávám ty kameny k vybudování svatostánku.

Svatostánek může být stavěn jen s pomocí společenství, těch, která jsou hlásána, těch, která jsou myšlena a těch, která jsou žita.

Neboť když se o nich mluví jen ústy, jsou mrtvý úl, který včely opustily a který už neskýtá med.“

Evangelium Esejských

Meditace

Meditace je stav, který umožňuje člověku poznat realitu mimo hranice hmoty. Nevychází z vnější rozumové činnosti, ale z neohrazené aktivity ducha. Vede k poznání vyšších nadhmotných dimenzí a inteligencí, k nezkreslenému poznání vlastních chyb, návyků a vlastností, k vědomí, že nejen člověk, ale veškerý život je součástí jedné a téže všemu nadřazené síly, podstatě životního principu všech forem kosmického bytí.

Meditace neznamená ztrátu vlastní osobitosti, naopak zajišťuje její vývoj ve smyslu duševním i tělesném. Je nezávislá na stáří, pohlaví, náboženství a sociálním postavení, aktivuje vyšší vědomí, zvyšuje frekvenci energetických center, čaker, mediální senzibilitu člověka a uvolňuje nátlak vědomí rozumového, které se snaží potlačovat cizí, jemu nadřazené síly a vzpírá se akceptovat změny, které se vymykají jeho kontrole. Meditační poznatky nevycházejí z vnějšku, ale zevnitř pomocí intuice, nejsou zaměřeny objektivně, nýbrž subjektivně, přímo na meditujícího.

Velké potíže působí při počátečních meditačních cvičeních evokované podvědomí, které vynáší na povrch vědomí obsah svých nejspodnějších vrstev, nashromážděné prožitky a člověkem dávno zapomenuté životní události. Snaží se v meditujícím vzbuzovat pochybnosti o smyslu nové cesty, jejímž cílem je harmonie nižšího, hmotného já s vyšším, duchovním Já. Tato harmonie a schopnost učit se potkávat ostatní životy především duší a ne jen rozumem je cílem každého pozemského života.

Meditace pomáhá změnit nesprávné životní návyky, odstraňovat chyby a nedobré vlastnosti. Zdůrazňuji slovo *odstraňovat*. Jsou-li jen potlačeny, zůstávají v podvědomí, kde se jejich energie hromadí a při příští příznivé příležitosti vyráží s velkou silou na povrch.

Zvládnutí nepříznivých impulsů zesíleného podvědomí vyžaduje silnou vůli a precizní jednoznačné povely. Lidské chyby

a vlastnosti vytvářejí v podvědomí energetické pole, ke kterému je nutné vytvořit zdůrazněnou vůli a zcela jasnými povely protipole. Nepomáhá říkat si: „Chci být klidný, chci být zdravý, úspěšný...“, ale: „*Jsem klidný, zdravý, úspěšný...*“

Meditace zvyšuje aktivitu mozkových buněk a frekvenci čaker, které přijímají a rozvádějí v těle důležité kosmické energie. Epifýza a hypofýza senzitivních jedinců umožňují transformaci některých kosmických energií v obrazy.

Dnešní technická zařízení jsou schopna tuto aktivitu měřit a přinášejí přesvědčující poznatky o jejím příznivém vlivu na duševní a tělesný stav člověka.

Pro meditaci je zralý každý, kdo v sobě pocítí touhu ji provádět. Osvědčenou přípravou je tak zvaná „srdeční modlitba“, tvořená jen málo slovy, která jsou během dne tak často vnitřně vyslovována, pokud je to možné. Její slova si volí každý sám, podle vlastní potřeby. Na příklad: Při nadechnutí vyslovujeme vnitřně slova: Láska, mír, harmonie, zdraví, dobro a podobně nebo jen jméno Ježíš a prosbu o to, co od něho vyžadujeme. Podmínkou pro tuto modlitbu je trpělivost a vytrvalost. Po určité době se stává součástí našeho vědomí a uskutečňuje vše, o co prosíme.

Dalším přípravným pomocníkem meditace jsou dechová cvičení. Dýchání je důležitým aspektem lidského zdraví. Povrchní nesprávné dýchání vede k poruchám vedení životní síly k jednotlivým tělesným orgánům a tím k jejich onemocnění. Hluboké, vědomé, pomalé dýchání pročišťuje krev a nashromážděné energetické odpady nedobrych pocitů, myšlenek, představ a dojmů. Většina z nás polyká tyto odpady v sobě. Otravují duši i tělo, dochází k nemocem, nádorům, nervovým disharmoniím, depresím a podobně.

Nejvhodnějším meditačním začátkem je rytmické dýchání. Člověk není schopen odpoutat se snadno od vnímání okolních jevů prostřednictvím smyslových orgánů. Soustředění se na vlastní dech oslabuje činnost podvědomí, které zvláště při zesílené snaze o koncentraci doslova vyvrhává na povrch množství jím registrovaných zážitků bez ohledu na čas, kdy

jsme je prožívali. Tím se pročišťuje a uvolňuje prostor pro harmonické prožitky budoucnosti.

Vzpomínky, obrazy dávno prožitých životních událostí, problémů, osobností a starostí se vynořují stále znova a zabírají soustředěnou koncentraci. Snažte se nenásilně, ale s plnou silou vůle koncentrovat na dýchání a získat nadvládu nad svým myšlením. Nejste-li schopni zvládnout únavu, ospalost nebo stále se vracející nepozornost, přerušte raději cvičení a začněte po určité době znovu. Hloubka koncentrace je důležitější než její trvání. Rušivé zásahy podvědomí slábnou každým dalším meditačním cvičením. Učíte se ovládat rozumové impulzy a tím se přibližovat stále více vyššímu Já.

Přechod na vědomé dýchání musí být nenásilný, pomalý, pravidelný v rytmu, který každému z nás nejlépe vyhovuje. Zavřeme oči, soustředíme se do srdečního centra a pozorujeme, jak se naše bránice zvedá a klesá v pravidelném rytmu. Na příklad: Dvě doby nadechnutí, jedna zadržení dechu, dvě doby vydechnutí. Tento rytmus se může podle vlastních schopností zvyšovat: 4, 2, 4 - 6, 3, 6 - 8, 4, 8 atd. Stále pravidelně, klid, mír, harmonie...

Při správném dýchání brzy pocítíte teplo, které proudí celým tělem. Dechová cvičení aktivují vylučovací, kostrční čakru, která ve spojení s ostatními energetickými centry pročišťuje energetické dráhy těla a jeho orgány.

Neztrácejte trpělivost a vytrvejte při těchto cvičeních tak dlouho, až budete schopni plně ovládnout a soustředit svoje myšlenky, dosáhnout ničím nerušeného rytmického dýchání a schopnost koncentrace. Průběh své meditace si můžete vypracovat zcela individuálně. Ale neměnitelnou podmínkou zůstávají pravidelnost, trpělivost a vytrvalost.

Oblíbeným pomocníkem meditačních cvičení je hudba. Pozvedá vnitřní citění meditujícího z hmotných dimenzí a ulehčuje mu přechod do vyššího vědomí. Pročišťuje a harmonizuje auru a energetická centra. Ne všichni používají hudbu jako meditační pomoc, protože chtějí zůstat nezávislí na jejím působení v případě, kdy jim není její poslech možný.

Vyhýbejte se hlučné, tak zvané moderní hudbě, jejíž disharmonie způsobují opak toho, co chcete docílit. Tato hudba je výrazem níže vyvinutých astrálních sil, které mají za úkol strhnout člověka na vlastní úroveň a bojují proti všemu, co ho vede k vnitřnímu vzestupu.

Hudba je výrazem duševního vědomí skladatele, který ji intuitivně přijímá, přiměřeně stupni svého vnitřního vývoje, z nižších nebo vyšších nadzemských dimenzí. Harmonická, klasická hudba je nositelem mnoha léčebných energií, otevírá a zušlechťuje citovou oblast člověka a jeho duševní vědomí. Její vibrace prostupují a harmonizují všechny světy a sféry. Dobrá hudba je modlitbou duše, která otevírá výhledy do nekonečna, protože není vázána rozumovým vědomím.

Při meditačním cvičení vnímejte hudbu tak jako dýchání srdečním centrem. Protože každý člověk je samostatná individualita, volí lidé často rozdílnou hudbu. Tu, která je jim vibračně blízká a odpovídá vývojovému stupni jejich duševního vědomí.

Meditace mění životní zvyklosti člověka v pozitivním smyslu. Člověk dýchá, jí a přijímá vše kolem sebe se zesíleným vnitřním vědomím. To se projevuje v pozitivních reakcích na denní události a ve vztahu ke spolužijícím. Je poznáváním sebe sama bez růžových brýlí, egoistických výmluv a omluv.

Znovu zdůrazňuji, že meditační pokrok je závislý na pravidelnosti a vytrvalosti. I když si zpočátku myslíme, „že to stejně k ničemu nevede“, není tomu tak. Každým cvičením se dostaneme kousek dál, jsme schopni stále více rozlišovat mezi dobrem a zlem, hledat cestu k jejich růstu nebo odstranění. Učíme se stále více naslouchat do sebe sama a přijímat vědomě impulzy duchovního průvodce.

Při skupinové meditaci vytváří aura meditujících společné silné energetické pole a jedinec je schopen se rychleji koncentrovat. Další předností skupinové meditace je nutnost dodržování disciplíny.

Meditační skupiny nemají mít více než 10 až 15 účastníků. Zpočátku je dobré o svých prožitcích hovořit před odchodem

s vedoucím meditačního kruhu, protože odcházet s nevyřešenými meditačními zážitky je nepříznivé pro další pokrok. Jakmile se meditační cvičení stanou částí životního programu, částí nás samých, ztratíme pocit, že jsou obtížná. Plní nás radostí, klidem, jistotou, pocitem tělesného osvěžení a zdraví. Meditace je cvičením trpělivosti, vytrvalosti a pravidelnosti. Jímí dosahuje vytčeného cíle.

Tak jako všechno na zemi je meditace, hlavně v počátečním stadiu, ovlivňována pozemskou polaritou.

1. Duch, rozpínající se do nekonečna se vši svou nepoznanou krásou a schopnostmi, stojí proti rozumovému vědění, zužujícímu horizont poznání hmotnými hranicemi.

2. Pozitivní krása vnitřních prožitků a zušlechtění vnějšího člověka, láska, harmonie, mír a důvěra stojí proti pochybnostem, netrpělivosti, slabé vůli a osobní disciplíně.

Každá světlá myšlenka a dobré slovo vysílané lidem a všemu tvorstvu, jsou schopny usušit tisíce slzí. Jejich energie, uvolněná meditací, jógou nebo modlitbou, se rozpíná do celého kosmu a vrací se zesílená k nám zpět. Uvědomte si tuto skutečnost hned ráno po probuzení, nechte se jí provázet po celý den a budete zaplaveni mohutným proudem lásky a obšťastnění.

Nikdo z nás nejde životem sám. Každý člověk má svého duchovního průvodce, který působí nejen v nás, ale i kolem nás. Proste ho na začátku každé meditace o zesílenou ochranu před působením negativních sil, protože meditace otevírá vaši auru.

Před začátkem cvičení se postarejte o to, abyste nebyli přílišně patnáct minut rušení. Posadte se zpříma na židli s opěradlem, zavřete oči a soustřeďte se na rytmus dechu. Vdechujte srdečním centrem mír, harmonii, ticho a klid. Jakmile začnou dorážet jiné myšlenky, vydechujte je okamžitě pryč tak jako všechny starosti, bolesti, představy, vzpomínky a stále znovu se hlásící momentální tělesná podráždění. Právě v začátečních pokusech o koncentraci se hlásí tělo zesílenými

reakcemi všeho druhu. Velké potíže dělá klidné sezení. Dýchejte všechno rušivé zcela cílevědomě pryč.

Meditační cvičení musejí být prováděna pravidelně, nejlépe ve stejnou dobu. Začáteční cvičení mohou trvat několik týdnů, měsíců, ale i roků. Rozhodující je vůle, pravidelnost a vytrvalost meditujícího. Den má 24 hodin. Čtvrt hodiny denně postačí k aktivaci vyššího vědomí a získání cenných energií, které zajišťují zdraví těla i duše, vnitřní a vnější harmonii.

Podrobný popis meditačních zážitků není možný. Každý z nás myslí, jedná a cítí jinak. Naše životní úkoly jsou rozdílné, rozdílná je i vnitřní zralost každého meditujícího, stejně jako intenzita jeho vůle a osobní disciplína. Proto není možné uplatňovat pro všechny, kteří se rozhodli meditovat, jeden a týž meditační stereotyp. Lidská individualita musí být respektována. Společným požadavkem však zůstává pro všechny meditující trpělivost, vytrvalost, pravidelnost. Jen s jejich pomocí můžete získat nové poznatky a dosáhnout změny životního průběhu v pozitivním smyslu.

*„Není lehké pozvednout oči k nebi,
když oči všech jsou upřeny k zemi.“*

Evangelium Esejských

Přechod do posmrtného života.

Vídeňský lékař Dr. Karel Novotný je světově známá osobnost v oboru individuální psychologie.

Zemřel v roce 1965 a již za několik měsíců po své smrti se přihlásil prostřednictvím vysoce vyvinutého média, aby předal všem, kteří se zajímají o posmrtný život, poznatky o přechodu do dimenze, kterou člověk jmenuje záhrobím.

Uvádím část z jeho lidstvu mediálně předané knihy: „Mitteilungen eines Arztes aus dem Jenseits“. Třeba pomůže někomu, kdo ještě váhá uvěřit, že lidský duch je věčný a smrt není zánikem, nýbrž přechodem z jednoho životního prostoru do druhého.

Dnes bych vám chtěl vyprávět o tom, co prožívá člověk, který nevěřil a nevěděl, že smrtí život nekončí, po své vlastní smrti. Považuji totiž za důležité, aby lidstvo poznalo pravdu, která mu ušetří mnoho duševního utrpení.

Odpovědňi za to, že tolik lidí žije v nevědomosti, jsou ti, kteří vědí pravdu o životě po smrti, o návratu do nadzemských dimenzí nebo o reinkarnaci, ale nepředávají ji svým nevědomým spolužijícím. Můžete mi odpovědět, že čas není ještě dostatečně zralý pro zesílenou činnost médií, která jsou společně s těmi, kteří jim věří, označována jako nenormální jedinci, kteří vyprávějí pohádky své vlastní předrážděné fantazie, ale nedovedou je dokázat. Ale brzy dojde k obratu, kdy i věda se bude zabývat esoterickými jevy, které dnes považuje pro pozemský život za bezcenné.

Mnozí z vás znají odchod člověka z pozemského života, nazývaný smrt. Prožili ho v blízkosti umírajících členů rodiny nebo známých. Často v nich vzbudily jevy, které tento odchod provázely, úžas a mnohé si nedovedou až dodnes vysvětlit. Proto vám chci vyprávět prožitky svého vlastního odchodu.

Nebyl jsem sice úplný nevěrec, ale mé životní názory jako lékaře a zástupce exaktní vědy se většinou projevovaly pochybnostmi o všem, co postrádalo hmotnou podstatu. Před

svou smrtí jsem byl několik roků vážně nemocný a musel jsem počítat s tím, že každý životní okamžik může být mým posledním. Tento stav přivádí skoro každého k přemýšlení o tom, co bude dál, až... Víra v existenci duše a ducha mně nebyla neznámá, ale podléhal jsem mínění svého učitele Alfréda Adlera, že existuje jen jediný život, ten, který právě prožíváme.

V průběhu své lékařské činnosti jsem byl často konfrontován s jevy, které mně stále znovu potvrzovaly, že mezi nebem a zemí musí existovat věci, o nichž nemáme zdání, správněji řečeno, které tušíme, ale nejsme je schopni na své duchovní úrovni pochopit. Neměl jsem však odvalu postavit se proti vědecké neústupnosti, protože mně bylo zřejmé, že by mi stejně nikdo nevěřil a mé vědecké renomé by ztratilo na přesvědčivosti.

Nyní začnu s vyprávěním o mém přechodu do nadzemí a o zdejších životech.

V dubnu 1965 jsem přijel do svého domu v malé vesnici, který jsem jen zřídka obýval. Nedařilo se mi zvláště dobře, ale nemusel jsem ležet. Proto jsem se rozhodl k procházce s milými přáteli, abych plně využil nádherný jarní podvečer. Když jsem odcházel z domova, byl jsem velmi unavený, každý krok mě namáhal, ale brzy všechna únava zmizela. Cítil jsem se úplně zdravý, běžel jsem radostně vpřed a dýchal zhluboka nádherný čerstvý vzduch.

Najednou mě napadlo, jak je to možné, že mohu volně dýchat a běhat bez srdečních potíží? Rychle jsem se vrátil ke svým přátelům, ale to, co jsem viděl, jsem nebyl schopen pochopit. Stál jsem vedle svých přátel beze všech potíží, zdrav a zároveň jsem ležel nehybně na zemi. Prohlédl jsem ležícího a zjistil jsem, že jeho srdce nepracuje. Byl mrtev. Ale jak to bylo možné, já jsem přece žil! Hovořil jsem ke svým přátelům, vysvětloval jsem jim, že žiji, ale neviděli mě a neslyšeli, co říkám. Jen můj pes bolestně skučel, nevěděl, ke komu má jít. Viděl mé fyzické tělo nehybně ležet na zemi a zároveň vnímal mé živé tělo astrální.

Po ukončení všech formalit bylo mrtvé tělo uloženo do rakve, ale já sám jsem stále ještě nevěděl, co se děje. Šel jsem ke svým kolegům na universitu, i ti mě nevnímali a neodpovídali na můj pozdrav. Vstoupil jsem do domu, kde byla moje milá Gréta. Seděla smutná, uplakaná, neviděla mě a neslyšela, co jí říkám.

V okamžiku, kdy jsem si uvědomil, že jsem opustil svůj dosavadní svět, uviděl jsem svou zemřelou matku. Prozářená světlem přišla mně vstříc a vysvětlila mi, že jsem nyní v jiném světě než je ten, z něhož přicházím, ve světě, pro který se vyplácí unést a zvládnout těžkosti pozemského života. Moje spojení s hmotným světem bylo však stále ještě tak silné, že jsem se domníval, že je to všechno jenom sen.

Tak jako každý člověk, měl jsem i já ve svém pozemském životě duchovního průvodce, který mě doprovázel i zde. Seznamoval mě s mým budoucím životem, s jeho úkoly a s duchovní pravdou, která mě otevřela cestu k chápání všeho, co jsem na zemi promeškal. Ačkoliv jsem v pozemském životě na existenci andělů nevěřil, přijal jsem okamžitě jeho pomoc. Nejsem vám schopen vylicít nádheru mého nynějšího domova. Na zemi není nic, s čím bych ho mohl srovnat.

Mnozí přicházející, kteří považovali pozemský život za jedinou, všeho snažení hodnou existenci, mají po své smrti těžkosti. Nacházejí se ve stavu, který jim působí v čistém astrálním prostředí utrpení. Zůstávají i v nadzemí v zajetí hmotného cítění a myšlení, postrádají svoje přátele, pozemské požitky, odmítají duchovní vysvětlení a nabízenou pomoc, čímž blokují svůj duchovní vývoj. Ten mohou oddálit, ale nemohou mu zamezit. Vývoj může zůstat stát, ale zničit a odstranit ho nikdo nemůže. Duchovní realita a doposud námi dosažený duchovní standart držíma v každém z nás, žádný omyl a žádná síla je nemohou zničit. To je velká naděje všech, kteří se ještě potácejí mezi vírou a nevírou, hmotou a duchem.

Proč vám to vyprávím ? Člověku, který ví o existenci posmrtného života a nechá se po své smrti odvést svými blízkými zemřelými a duchovním průvodcem do sféry, kam

náleží, zůstane ušetřena bolestná doba čekání a nejistoty. Odchází hned do svého příštího domova, učí se poznávat omyly, které si přinesl a důvody, které vedou ke každému dalšímu pozemskému životu.

Já sám jsem poznal, že jsem byl již několikrát na zemi, kde jsem vždy zůstal věrný svému povolání lékaře, který stále hledal cesty pomoci nemocným. Po několika stech letech soustředěného studia v nadzemí jsem pocítil touhu po nové inkarnaci, která by mně dovolila použít alespoň část mých znalostí ve prospěch lidstva. Nejdůležitější poznatek — každá lidská nemoc vychází z duše. Na zemi jsem však nedokázal prosazovat a uplatňovat svá poznání a pravdu, souvislost životů s nekonečnou Všemohoucností. Důvodem byl nedostatek mé odvahy.

Pozemská lékařská věda odmítá všechny teorie, které nejsou podloženy exaktními důkazy a já jsem se bál, že bych byl odsouzen jako pochybný estét bez vědecké zodpovědnosti. Každá nová nauka vyžaduje trpělivost a odvahu. Trpělivost mně nechyběla, ale odvaha jít za pravdou. Jsem vděčný, že mně bylo dovoleno přiznat se alespoň nyní ke své slabosti.

Pro mediální spojení s vámi mám zvláštní svolení, abych vám mohl sdělit pravdu. Jestliže člověk hledá nedovolená spojení s nadzemím, zaplatí většinou svůj prohřešek nemocí a různými životními těžkostmi. Nízký spiritismus je doménou nedobrých bytostí, které používají životní síly člověka, odvádějí ho od čisté duchovní pravdy nebo ukájejí svoje náruživosti, kterým v dřívějším pozemském životě holdovaly.

Chtěl bych vás mými slovy otevřít pro pravdu, kterou jsem já sám jako člověk nepochopil. Buďte vděční každému, kdo je schopen tuto pravdu lidstvu přinášet. To by mělo být úkolem konfesí, ale jejich nauky o trestajícím, mstícím se Bohu, o pekle a věčném zatracení jsou tak vzdáleny duchovní pravdě, že ve vás vzbuzují spíše strach než radostné očekávání posmrtného života. Strach je vaším největším nepřítelem. Odmítejte ho ! Nemá cenu sám sebe přelhávat a zavírat oči před hlasem svědomí, které vám ukazuje cestu k víře

a poznání. V pozemském pojetí je svědomí sebekritika, tedy činnost mozku a rozumu. Po pravdě je však hlasem duše, která je otevřena vlivu a radám duchovního průvodce. Hleďte jeho blízkost ! Pracovat na sobě samém znamená svěřit se jeho vedení, přijímat jeho rady a kárání.

Práce na sobě samém přináší úrodu, jejíž nádhera vás očekává po příchodu do světa, v němž nyní žijí. Světa bez bolesti a lidských problémů, bez strachu ze smrti, světa lásky a dobré vůle.

*„Bůh nevepsal zákony do stránek knihy,
ale do vašich srdcí a do vašeho ducha.
Ve všem živém je zákon. Najdete ho
v trávě, ve stromě, v řece, v horách, v ne-
beských ptácích a v mořských rybách.
Ale hleďte ho hlavně v sobě samých !
Písma jsou dílem člověka, ale život
a všechny jeho projevy jsou dílem Boha.
Proč nenasloucháte slovům Boha, která
jsou zapsána v jeho dílech ?“*

Evangelium Esejských

Děti a rodina

V myšlení společnosti, jedinců a rodin, v celkovém myšlení lidstva jsou děti pilířem budoucnosti. Zajišťují zemi, v níž se rodí, další vývoj ve smyslu duchovním, genetickém, vědeckém, zdravotním, sociálním i kulturním.

Prvotním úkolem výchovy dítěte by měla být péče o rozvoj jeho ducha a duše, nejdůležitějšího a nejpozitivnějšího komponentu materiálního života. Fyzické tělo umožňuje duchu a jeho obalu, duši, pozemskou existenci a péče o oba tyto životní faktory probíhá souběžně. Existence ducha není podmíněna existencí hmoty, ale hmota, neoživená duchem, zůstává mrtvou substancí.

Rozmnožování lidstva podléhá Božským zákonům. Zásahy proti této zákonitosti se obracejí proti tomu, kdo ji porušuje. Nikdo z nás nemá právo rozhodovat o životě, který mu nepatří, protože ho nestvořil. Zneužití nebo porušení zákona života je těžkým karmickým proviněním.

Zajištění správné péče o rodinu a děti začíná uzavřením manželství. Dvě duše, které se rozhodly jít společnou životní cestou, by si měly být již před svým svazkem vědomy, že pozemský život je provázen nejen radostí, láskou, úspěchy, ale v ještě větší míře starostmi, problémy a různými obtížemi. Uzavření manželství by mělo být současně předsevzetím, stavět ve všech životních situacích na vše prostupující lásce, důvěře, porozumění a vzájemné pomoci, aby nepříznivé životní události mohly být zvládnuty společnou silou.

Každá inkarnovaná duše má předurčenu jen jí vlastní vývojovou cestu. V manželském spojení se musí oba jedinci učit respektovat vzájemnou individualitu a nechat ji prostor pro další vývoj. Budte *„volnými strunami loutny, které rozechvěny splývají ve stejnou melodii.“* (Khalil Gibran) Egoismus a dominanci podřizovat harmonii vzájemného soužití, která upevňuje jejich svazek a uvolňuje sílu ke šťastnému, spokojenému životu.

Primárním požadavkem dnešních mladých manželství je harmonie sexuální, což je důkazem nadvlády těla nad duší. Harmonie duší nenalézá naplnění v uspokojování tělesných pudů, ale v láskyplném soužití, ve vzájemné oddanosti, pomoci, pochopení, odpuštění. Provází člověka bohatstvím lásky, vnitřního klidu a míru, růstem pozitivních, Tvůrcem člověku daných darů, projevujících se ve vztahu k vlastní rodině, ale i k ostatním spolužijícím. Tuto harmonii předat dětem by, mělo být prvořadým cílem každé rodiny.

Zrození v láskyplné rodině je ziskem nejen pro dítě, ale i pro celou lidskou společnost. Ne všichni rodiče jsou si vědomi zodpovědnosti a povinností, které se zrozením dítěte přebírají. V současné době se inkarnuje mnoho starých duší s vysoce vyvinutým vnitřním vědomím, které přicházejí s úkolem pomoci při strukturálních přeměnách planety Země a jejího života. Možnost tento úkol splnit jim poskytuje rodina nejen péčí o jejich materiální životní podmínky, ale především o správný vývoj jejich duše.

Jedním z nejmocnějších výchovných metod je příklad rodičů, v naší technizované, hlavně na hmotné zisky orientované společnosti někdy příklad spíše odrazující než pomáhající. Mnohé děti jsou přijímány bez lásky, jako břemeno hmotných zájmů rodičů nebo brzda v jejich společenském vzestupu. Tím je dítěti hned od samého začátku otažena nejdůležitější podstata správné výchovy: láska, trpělivost, čas pro vývoj a prohlubování jeho cílevědomě zaměřovaných zájmů.

Děti nejsou předmět, který chceme nebo nechceme. Jsou jejich Tvůrcem rodičům svěřeným darem, kteří jim umožňují při pozemské inkarnaci existenční podmínky a správnou výchovou možnost duchovního růstu. Téměř vždy jsou s rodinou, s prostředím a se zemí, do nichž se rodí, karmicky vázány, čímž umožňují karmické odčinění nejen sobě, ale i těm, ke kterým přicházejí. Předávejte jim svoji lásku, ale ne své návyky, představy, přesvědčení a myšlenky, neomezujte jejich individuální vývoj. Mají svůj myšlenkový svět, který potřebuje čas, volnost a dobré příklady ke zrání. Khalil Gibran výstižně

říká: „*Domovem jejich duše jsou příbytky zítřků, které vy sami nemůžete navštívit ani v nejsmělejších snech.*“

Rodiče by měli být dítěti matkou, otcem, ale i sestrou, bratrem, přítelkyní a přítelem, které dítě potkává s důvěrou a jistotou, že se na ně může kdykoliv spolehnout. Rozhovory s rodiči o těchto povinnostech většinou končí v resignaci: „Chtěl bych rád, ale kde na to vezmu čas?“ Klade si člověk tuto otázku i při početí dítěte? Nejsme příliš nároční ve svých denních požadavcích, což nás nutí věnovat více času vydělávání peněz než výchově svého dítěte? Pod tlakem nedobrého svědomí je raději zahrnujeme hmotnými dary a posilujeme jeho sobeckost, náročnost a nenasytnost, které mohou ústít v morálním propadu. Mnoha dětem dnešní doby chybí to, co rodiče sami nemají. Pokora, skromnost, nesobeckost, soucit s ostatními, porozumění a schopnost odpouštět. Odpuštění hraje v životě každého z nás nesmírnou úlohu. Je milovým krokem vpřed v etickém a vnitřním růstu člověka.

Mnoho manželských párů se nestává rodiči přirozenou cestou, protože pravděpodobně volili před svou inkarnací jinou formu svého pozemského života. Umělým zákrokem dosažená těhotenství jsou zásahem do Božské zákonitosti a do životního programu, který si tyto duše před svým narozením sestavily. Život bezdětných párů by měl být naplněn láskou a pomocí pro ostatní děti, staré lidi, ale i nezištnou pomocí pro veřejnost.

Manželské i nemanželské děti, které jsou očekávány s láskou, jsou se svými budoucími rodiči a sourozenci spojeni již před svým zrozením. Život budoucího člověka začíná od okamžiku početí, kdy se životní energie zárodku spojují s energetickými proudy matčiny aury. Proto dochází u žen po násilném přerušení těhotenství k duševním otřesům a pocitům provinění proti probouzejícímu se životu. Mateřská aura ovlivňuje i další buněčné dělení a růst embrya. Od třetího měsíce těhotenství se část duševního vědomí embrya odděluje od matčiny aury a spojuje se s vědomím jejího fyzického těla, které podporuje růst a vývoj jednotlivých orgánů. Během celého prenatalního

vývoje se dítě podílí i na energii myšlení a pocitů matky a jejího okolí.

Od okamžiku zrození na zemi zůstává dítě ve spojení se svou duchovní rodinou. Každý člověk přináleží určitému duchovnímu svazku, od něhož byl oddělen neustálými přestupky proti Božím zákonům a proto musel opustit nadzemské čisté prostředí, rodinu, v níž žil. Až pomocí inkarnačních cyklů a prací na svém etickém růstu dosáhne duševní čistoty, vrátí se ke své duchovní rodině zpět.

Pomocí intuice působí duchovní rodina na dítě zvláště silně do desátého až dvanáctého roku. Zemře-li matka dítěte před tímto věkem, proudí do duševního vědomí dítěte z duchovního těla zemřelé matky posilující energie. Každou noc, kdy se odděluje astrální tělo člověka od těla fyzického a stoupá do nadzemských sfér, setkává se dítě za pomoci svého duchovního průvodce se zemřelou matkou, která mu pomáhá v jeho duševním i tělesném vývoji. Tato setkání, která dítě při návratu do denního vědomí zapomene, mírní jeho bolest nad matčinou ztrátou. Dospělí se domnívají, že „dítě brzy zapomíná“.

Úzké spojení malého dítěte s duchovním světem mu umožňuje vnímat astrální jevy, které dospělý nevidí. Vypráví-li o svém „strážníčkovi“ nebo o jiných astrálních obrazech, kárají je dospělí, že si vymýšlí pohádky, má velkou fantazii nebo lže. To není správné. Věřte zesílené intuici dítěte a nejste-li schopni odbourat vlastní rozumovou bariéru, vyslechněte jeho vyprávění a mlčte. Nekárejte je, mluvte pravdu!

Kolem dvanáctého roku ustupuje dětská intuice do pozadí a dochází k zesílenému spojení s vlastním duševním vědomím, k zesilování mentálních schopností a k rozvoji vědomí rozumného. Tím je porušována dosavadní harmonie mezi duchem, duší a tělem. Rozum se snaží získat převahu, dítě „hledá samo sebe“, což se projevuje známými pubertálními jevy. Doposud převládající intuice je potlačována nejen zesilujícími se impulzy rozumu a rozvíjejícím se myšlením, ale i vlivy rodiny, okolí a dospělých, od nichž dítě přejímá návyky a vzory pro svůj budoucí život.

Velký vliv na duševní vývoj dítěte mají staří lidé. Mnohé rodiny si neuvědomují, kolik duševní síly, krásy a poznání pro příští život ztrácí dítě odtržením od babičky a dědy, kteří dosáhli životními zkušenostmi, překonanými problémy a životními ranami cenná poznání, trpělivost, dobro a lásku, moudrost stárí, pramen, z něhož jsou schopni předávat svým potomkům cenné dary. Staří lidé dovedou dětem předat nejen to, co prožili, ale hlavně to, co z těchto prožitků získali. Dítě přijímá intuitivně z jejich vyprávění, semena, která často vzklíčí v li pro děti čas, nechte je prožít s babičkou, jak obšťastňující je rodinné teplo, klid a harmonie. Děti přejímají s tímto teplem bohatou životní úrodu.

Nemáte-li pro děti čas, nechte je prožít s babičkou, jak obšťastňující je rodinné teplo, klid a harmonie. Děti přijímají s tímto teplem intuitivně i lásku k Bohu, ke které se staří lidé na konci života často vracejí. Sílu, která je přenesla přes mnohé prolákliny budoucího života a ukáže jim světlo v bludišti života. A to si přeje pro své dítě každý z nás.

*„Nezřízený pohlavní život je jako strom,
z jehož kmene vytéká šťáva. A takový
strom předčasně usychá a nenese ovoce.“*

Evangelium Esejských